

Kedves Testvéreim! Gyerekek, szülők, nagyszülők, gyülekezet!

*Pásztorokkal vagyok útban, Jézusom, hogy látni tudjam, Őt az Isten-gyermeket Aki értem született.  
Angyalokkal zeng a nyelvem, áldja Istent szívem, lelkem. Égi béke vár reám, Jézus Krisztus oldalán.*

A karácsonyi műsor utolsó, közösen mondott versében azt gondolom, jól összefoglalja, hogy miről is szól, miről is kellene, hogy szóljon karácsony.

Úton lenni, a pásztorokkal, látni azt, aki értem született, együtt zengeni az angyalokkal, és békére találni Jézus Krisztus mellett.

Miről is szólt ez a műsor? Egy aranyos kis mese egy kicsi bárányról? Karácsonyi ismerős dallamok felidézése? A karácsonyi műsor is letudva, szentesti hangulat megteremtve – pipa?

Azt hiszem ezeknél sokkal többről. Nyilvánvalóan ezért is fordítottam, és alkalmaztam színpadra ezt a mesét, mert úgy gondoltam, hogy fontos üzenetet hordoz.

Jób könyvében olvashatjuk:

Kérdezd csak meg az állatokat, azok is tanítanak.

Ma egy kis báránka, Kirsi tanított bennünket. Tanított arra, hogy miről is kellene, hogy szóljon ez az ünnep. Nagyon röviden arról, hogy úton kell lennünk.

Persze nem arról beszélek, amit már vasárnap is elmondtam, hogy mint gyermekkoromban nyakunkba vettük a várost, és elindultunk nagyszülők-templom-otthon-nagyszülő-nagybácsi útvonalon. És mindeközben nagyon jól éreztük magunkat, mert már alig vártuk, hogy megérkezzünk, és újabb ajándékok kerüljenek elő. Ez is nagyon izgalmassá tudja tenni a karácsonyt.

Útban lenni, azt jelenti, hogy – ahogyan Kirsi is – meghallom a hívását, és elindulok Isten felé.

Kirsi a pásztorokkal és a többi báránkával együtt hallotta az örömhírt, és hallotta, amint az angyal azt mondja a pásztoroknak, hogy menjenek Betlehembe. Ő is menni akart. Szerette volna látni a kisbát.

Isten nem mindig angyalokon keresztül üzen. Azon az estén ezt tette, de ez az üzenet nem csupán a pásztoroknak szól, hanem azóta is mindenkinek, minden embernek. Ezért kerül elő évről évre ez az üzenet a karácsonyi műsorokban, és ezért nem hiányozhat a karácsonyfa alól a mennyből az angyal éneklése: hogy Betlehembe sietve menve lássátok, lássátok. Elindulni. A pásztorok elindultak, Kirsi elindult. De sokan ott maradnak a mezőn. A báránkok azt mondják Kirsinek: nem túl biztonságos a sötétben mászkálni.

Isten ma minket is hív, ahogyan énekeltük is: angyalok szózata minket is hív. Értse meg ezt ma is minden hú szív.. Betlehem gyermekét mi is áldjuk, mint a hú pásztorok magasztaljuk.

Hallod a hívását? Elindulsz? Néha amikor Daninak szólok, hogy jöjjön ide egyből rohan, máskor pedig a füle botját sem mozdítja. Aztán megkérdezem, hogy hallod? Azt válaszolja, hogy: ahá, de folytatja tovább a játékot, amibe belekezdett. Biztos ti nem vagytok ilyenek, hanem szót fogadtok a szüleiteknek, és első szóra mentek, amikor hívnak titeket. Isten hívása ma is szól. Ő türelmesen vár mindenkit. Halljad a hívását. Ő újra és újra szól neked. Gyere, gyere indulj el felém. Nem a semmibe, nem a sötét éjszakába. Mert ha elindulsz, akkor én veled leszek. Szenteste alapigéje csak egy mondat: *De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak*

Kirsi ezt tapasztalta az úton. Ment és nem érte semmi baj. Mert Jézus ott volt már akkor velem, mellette. Velem vándorol utamon Jézus – énekeltük. Igen, Isten nem csak azt mondja, hogy gyere ide hozzám, hanem jön, mellénk lép és segít. Világosságot hoz, világos látást, az igazság napját.

De hogyan tud egy újszülött kisbaba segíteni? Amikor megszülettek a gyerekeim és el kellett mennem a gyógyszertárba popsi kenőcsért, akkor félve indultam el. Hát ez tök ciki, popsi kenőcsöt kérni. De muszáj volt, szükség volt rá. Erőt vettem magamon és kértem. Arra gondoltam, hogy szüksége van rá.

Kirsi is így indul. Tudja, hogy szeretné látni a kisgyereket. És ez erőt ad neki. Erőt ad a kísértések között. A farkassal szemben, a kutyával szemben. Igen mert ők a kísértéseinket jelképezik. Akik el akarnak minket tántorítani az utunkról. Vagy azzal, hogy megijesztenek, vagy azzal, hogy be szeretnének terelni minket a nyájba. A farkas, ízletes vacsoraként néz Kirsire. De megállítja szándékában az, hogy a kis báránnyal szembe nem ellenkezik, hanem megadja magát. Rábízza magát Istenre. Csak Jézust szeretném látni előbb, azután megehetsz. Az első keresztyéneket üldözték a hitük miatt, a miatt, hogy ők úton voltak Jézus felé. De ők kitartottak, és az üldözők szégyent vallottak. Ma is vannak olyan országok, ahol nem tudják megünnepelni a

karácsonyt. Van egy barátom, akit Indiában egy karácsonyi istentisztelet alatt majdnem megölték a templomba kardal berontók. Hála Istennek ez felénk nem túl gyakori, inkább a másik kísértés, a kutya kísértése az ami ránk jellemző. Minek mennél, gyere a nyájba, gyere csinálj úgy, élj úgy ahogy a többiek, ahogy mindenki más. Sokkal biztonságosabb. Nincs vele macera. Gyere legyél te is egy a sok közül. Menj haza és ne törődj ezzel az egész Jézus dologgal. De Kirsi határozott válasza a kutyát is meggyőzi. Igen a báránykával ott vándorol Jézus. A gyermek Jézus, aki tud segíteni Jézus is. Erőt ad, amikor úgy érezzük, hogy a mienk elfogyott. Segít a kísértéseinkben. De mi már azt is tudjuk, hogy az a segítség sokkal nagyobb, amit ő hozott. Hiszen Jézus nem maradt a jászolban. Ő nem a kis Jézus, vagy nem Jézuska. Ő az Úr Jézus, aki bűnbocsánatot, és örök életet hozott. Erre utal az örökzöld fenyő minden egyes lakásban, és itt a templomban is. Örök életem van, ha odatérdelek az ő lábai elé. Ha az utamon senki sem tántorít el.

Akarod-e látni Jézust? Nem a jászolban, hanem az életedben? Van-e helyed az ő számára. Nem a szobád sarkában, hanem a szívedben? Átadod-e neki teljesen magadat?

Kirsi ezt tette. Nem maradt a számmal az árnyékban, hanem ment és örült, hogy láthatja a világ megváltóját.

Gyermeki lelkesedés. Nekem ez jutott eszembe erről a történetről. A kicsik még képesek erre, hogy ne csak a feladatokat, a nehézségeket lássák meg, hanem menjenek előre, és meglássák a legfontosabbat. Exuperi Kis Hercegében a róka mondata nagyon igaz itt is: Jól csak a szívével lát az ember, ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan.

Annyival egészíteném ki. Hogy a szem számára is láthatóvá vált az igazán lényeges, akkor amikor Betlehemben megszületett, közénk jött Isten, de valóban csak a szívünk képes elvezetni bennünket őhozzá.

Adja Isten, hogy ezen a karácsonyon ne csak a gyerekek szájából, hanem mindannyiunk szívéből hangozzon a vers: *Pásztorokkal vagyok útbán, Jézusom, hogy látni tudjam, Őt az Isten-gyermeket Aki értem született.*

*Angyalokkal zeng a nyelvem, áldja Istent szívem, lelkem. Égi béke vár reám, Jézus Krisztus oldalán.*